

hořeněmi, pobité cvočky. Zvláštní věc je, že stopy nohou vedly od místa činu právě k bytu Freislerovu. Uvažte dále, že obžalovaný sám připouští, že byl svědkem vraždy, že však op menul učinění udání a především hledte věnovati pozornost tomu nejdůležitějšímu, totiž vlastnímu přiznání obžalovaného, jež učinil ihned po svém zatčení, jak vysvítá z výpovědi šesti svědků, přiznání zcela spontánní, zcela nenuceně složené, jež ovšem obžalovaný pak zase odvolal, vymlouval se že cítil potřebu dovoliti si s policejním úřadem vtíp. Zůstavuji vaši úvaze, abyste rozhodli, je-li pravděpodobno, že by člověk v situaci tak nebezpečné mohl nalézat zábavu v tak riskantních »vtipech« (slovo toto vyslovil prezident s ironií).

Vozka Ignác Freisler byl ovšem uznán vinným a odsouzen k smrti. Poněvadž vražnové, jimž čin nebyl dokázán očitými svědky, nejsou zpravidla všeni, dostal milost a trest smrti byl mu změněn na doživotní žalář.

HERMANN BAHR:

Hlupáček.

V lese, nejhustším lese. Kolem tebe něžné borovice a hluboké, těžké smrky, jež sklánějí se jako pod tíhou tichých vzdechů. Malé, ostýchavé větérky čechrají kapradí a široký dech země kouří. Jdu a srkám polibky slunce, jež klouzají se s větví. Jdu a jsem velice spokojen.

Jsem spokojen, poněvadž se mně les líbí — a potom, abych byl upřímný: nejvíce líbím se v lese sám sobě. Je to požitek. Představte si nejměkčí košili z pravého hedvábí v nádherné červení — pláštík, kalhotky bílé jako nejjemnější smetana — a zelený biret, zelené ponožky, onou zelení jasně marocké pouště, jež má jediné bolestná Aloë, zelená rovněž podšívka růžových střevíců, dlouhých jako rytířské boty z dob Waldštýnských. Pravím vám: je to melodie — Chopin však docela ne. Romantická dívka byla by uchválena, duchaplná žena pozbyla by rozumu.

Ale — to jest jediná skvrna na tomto letním štěstí: není zde žádné romantické dívky, není žádné duchaplné ženy. Celé hodiny bloudím sám. Někdy spatřím myslivce neb zaprášeného dělníka. Pak opět jsem po celé hodiny sám. Jenom starého hlupáčka potkávám každý den, neboť sbírá houby.

Dole ve vsi neví nikdo, zdali byl hlupáček také někdy mlád. Když nejstarší z nich páslí ještě krávy, pamatují se, že již

tehdy říkali mu starý hlupáček. Stále má též zvětralé vzezření, stále týž chrapiavý hlas a týž hnědý kabát. Hledá v lese jahody a houby, za něž dostane několik feniků. Takový Anzeugrubеровský typ, jenom že nečetl Spinozu, nýbrž sbírá pouze svoje jahody, svoje houby, a usmívá se sám pro sebe po celý milý, dlouhý den.

Není zde však romantických dívek, duchaplných žen. Člověk musí míti publikum, chce-li se pochlubiti. Nezbyvá mně tedy než zapřísti hovor s hlupáčkem pod borovicemi a smrky, přijdu-li do lesa, kde sbírá jahody a houby.

— Hlupáčku, pravím. Jak se ti stále daří?

— Musím už jíti, milostpane! Musím už jíti. A směje se vesele jako vždycky, nedívá se na mne, nýbrž schýlen nebo plaze se na kolenou, sbírá dále svoje jahody a houby. Mrzí mne to trochu. Proč mám tedy nejměkčí košilku, nejkrásnější halhotky, nejněžnější střevíce, když nejsou předmětem obdivu?

— Hlupáčku, pravím. Podívej se přece na moji košilku! A rozpínám zatím bílý plášť, abych ukázal mu své nejrůžovější hedvábí.

— Zvedne oči, položí koš, a usklíbá se.

— Ovšem, praví.

— No, a, hlupáčku, kalhotky! A střevíce!

— Ovšem, praví a třepe se, neustále se usklíbáje.

— Vid! Co tomu říkáš? Líbím se ti?

Takoví jsou ti hloupí venkované. Nedožívá se jim slov. Jistě mně obdivuje. Nedožude se však vyjádřiti. Ale přál bych si, aby mu hořely oči, aby mu planuly tváře jako romantickým dívkám a duchaplným ženám. Stále ho obtěžují otázkami!

— Vid, to by bylo něco? To by bylo něco pro tebe? Něco takového chtěl bys, hlupáčku, vid?

Nyní válí se smíchy, kříví se a jest celý rudý. Ó můj, o můj! Ježíši — to by mně právě scházelo!

Rehtot jeho zdá se mně netaktní. Ovšem, vysvětluji mu, tobě se to nehodí. Ale kdybys se dostal do města — představ si: nádherný byt, nejvybranější jídla, divadlo . . .

Nyní propuknul v smích, že mu až tekly slzy. Ó můj! Do města, červenou košili a divadlo! Ó můj! Co bych s tím dělal?

— Co s tím děláme? Nejměkčí košile, nejjemnější kalhotky, nejněžnější střevíce — a doma haldy umění a krásy, po níž toužíme tak vášnivě. Co s tím vlastně děláme?

Netěší mě věru nyní moje hedvábí, pláštík ani zelené ponožky — neboť co s tím děláme? A stále slyším smích šťastné jeho

moudrošti mezi něžnými borovicemi a hlubokými, těžkými smrky, mezi černým ka-
pradím.

Přel. Fr. Kudláček.

ŠACHY.

Péči Dělnického klubu šachistů pořádá Tomáš Sika,
Praha 273-l.

38. číslo (V. roč.)

1927/09.

„Dr. Jan Dobruský, Šachové úlohy. Uspořádal J. Pospíšil. Šachový klub „Dobruský“ nemohl lépe uctít památku svého největšího příznivce a protektora, než vydav důstojně sbírku jeho úloh. A nemohl lépe voliti pořadatele než pana J. Pospíšila, jenž nejen jako nejlepší znalec, nýbrž i jako obdivovatel a přítel Dobruského ujal se práce s vlastní jemu péčí, ale i pietou a láskou k pozůstalé práci nezapomenutelného mistra a druha. Sbíрка jest vzorem, jak má soubor šachových úloh určitého autora vypadati: jsou uspořádány chronologicky, udán v šudě pramen a rok publikace. Na konci připojeno i 8 úloh nekorrektních. Stručná předmluva i řešení jsou z pera mistra Pospíšila i to stačí na doloženou jejich věcnosti, přehlednosti a úplnosti. Měli jsme obavy co do úpravy sbírky, věduce, že klub „Dobruský“ rozhodl se vydati ji za cenu co nejpřístupnější. I tu byli jsme příjemně překvapeni. Úprava jest vkusná, papír velmi pěkný. Knihu netřeba, myslíme, doporučovati, neboť je samozřejmo, že sbírku úloh nejslavnějšího českého mistra šachu opatří si každý šachista.“

(„Sport a Hry.“)

České melodie. Sbíрка 202 úloh od Josefa Pospíšila. Vydali A. C. White a W. H. Thompson. „Pospíšil nyní platí za čelného zástupce české školy úlohové. Jeho díla ukazují jasněji a důkladněji jiných český stroj. Již roku 1887 vyložil v předmluvě ke sbírce České úlohy šachové, ač teprve sedmý rok komponoval, základní pravidla české školy. A nyní doručil vydavatelům „poznámky“, jež se jenom nepatrně liší od názorů tehdy vyslovených. Z 202 úloh sbírky (19 dvou-, 157 tří- a 26 čtyřtahových) každá ukazuje český styl ve skvostné vyspělosti. Jich studium poskytuje požitky, jehož by si žádný pravý přítel úloh neměl odříci. I znalec střetne se tu mimo s dobrými známými s tak mnohým neznámým výtvořem, jež neúnorný Alain C. White se svými pomocníky před zapomněním uchránil. Úprava jest vynikající, cena 3 marek velice levná. Doporučujeme dílko toto co nejvřeleji.“

(„Deutsches Wochenschach.“)

„Sbířku nemůžeme ani dosti oceniti. Úlohy jsou všechny dobré, mnohé přímo drahoukami skvoucí.“
(„British Chess Magazin.“)

Letos vyjde sbírka úloh Jana Kotrče a Karla Traxlera, obsahující výsledek pětadvacítileté činnosti problémové, celkem as 150 úloh obou autorů kromě řešení a úvodu ve formátu „Českých úloh šachových“. Sbířka jest již v tisku. Subskripční cena do 1. července t. r. 3 K (brož.), 3 K 80 h (váz.) a 20 h porto. Pro členy dělnických

organizací 2 K 50 h, váz. 3 K 30 h, obě 112 s portem. Přihlášky přijímá J. Kotrč, Vídeň VII, Kandiggasse 40. — Ukázkou z této sbírky buď tato úloha čís. 206. Jan Kotrč. Bílý: Ke4; Dh2; Sh5; Jd4; — černý: Ka1; p. b3; — mat 3. tahem. — Doporučujeme vřele!

Partie čís. 208.

Hra střelcem.

(Hráno v simultanní produkci mistra L. Prokeše dne 6. června 1909 na Střeleckém ostrově.)

Bílý: L. Prokeš.

Černý: L. Cvekl (Kladno).

1. e2-e4	e7-e5	14. Vd1×d5	Va8-d8
2. Sf1-c4	Jg8-f6	15. Vf1-d1	Vd8×d5
3. d2-d4	e5×d4	16. Vd1×d5	c7-c6
4. Jg1-f3	Jb8-c6	17. Vd5-d2	b7-b5
5. 0-0	Sf8-c5	18. Sc4×b5	c6×b5
6. c2-c3	d4×c3	19. De2×b5+	Je5-d7
7. Jb1×c3	d7-d6	20. e4-e5	f7-h5
8. Sc1-e3	Sc8-g4	21. Vd2-d6	Vh8-h6
9. Se3×c5	Sg4×f3	22. Vd6-d2	Vh6-b6
10. Dd1×f3	Jc6-e5	23. Db5-a4	Vb6-b4
11. Df3-e2	d6×c5	24. Da4-c6	Vb4-d4
12. Va1-d1	Dd8-e7	25. Vd2×d4	c5×d4
13. Jc3-d5	Jf6×d5	26. f2-f4	De7-c5

Bílý vzdal.

Zprávy.

„Klub akademiků šachistů v Praze“ pořádá v úterý dne 29. června 1909 výlet do Říčan se zábavním programem a tancem. Odjezd v 8 hod. 03 min. ráno z vinohradského nádraží. Vstupné i s jízdným na obě cesty za osobu 1 K. Dotazy a přihlášky v kavárně „Louvre“ denně od 5—8 hod. več. — V Kročehlavech utvořil se nový šach. spolek „Šachový klub Kročehlavy“. Má již 33 členy. Schůzky ve středu večer a v neděli dopoledně v klubovní místnosti „V ráji.“ — Match Mieses versus Rubinstein vyhrál tento 5 výhrami a 2 remisami při 3 prohrách. — V Paříži vybojován malý match Janovského s drem Laskerem a skončil nerozhodně 2 : 2. —

Řešení úlohy čís. 196. L. Prokeš.

(Bílý: Kb2; Dg1; Sc3; p. h2; — černý: Kc4; p. d5; — mat 4. tahem.)

1. Sc3-d4, Kc4-b5; 2. Dg1-c1! jakkoliv; 3. Dc1-c6 atd.
1. Kc4-d3; 2. Dg1-d1+, Kd3-e4; 3. h2-h3 atd.
2. Kd3-c4; 3. Kb2-a3 atd.

Správně rozřešil V. Jíra v Ml. Boleslavi.

Řešení úlohy čís. 197. Fr. Matoušek.

(Bílý: Kh7; Dc1; Sb5; Jg6; p. h5; — černý: Kd5; Sc5; p. b4, h6; — mat 3 tahem.)

1. Kh7-g8, b4-b3; 2. Dc1-c3! atd.
1. Kd5-d4; 2. Dc1-c4+ atd.
1. Kd5-d6(e4); 2. Dc1-f4 + atd.
1. Kd5-e6; 2. Dc1×c5 atd.
1. Sc5 jakk. 2. Dc1-c4+ atd.

Správně rozluštili: V. Jíra, Ml. Boleslav a Jos. Nebeský z Vítova u Slaného.